

Οι Τόρις έχασαν την απόλυτη πλειοψηφία τους στη βουλή και σχηματίζουν κυβέρνηση μειοψηφίας, σε μια κρίσιμη περίοδο και ενόψει διαπραγματεύσεων με την ΕΕ για το Brexit. Η προσφυγή στις κάλπες αποδείχθηκε μπούμερανγκ για τη Μέι και η πολιτική αστάθεια συνεχίζεται στη χώρα, με το κοινωνικό ζήτημα να έρχεται και πάλι ορμητικά στο προσκήνιο.

του **Νίκου Καπιτσίνη**, ανταπόκριση από το Ηνωμένο Βασίλειο

Οι εκλογές της 8ης Ιουνίου στο Ηνωμένο Βασίλειο (ΗΒ) σφραγίστηκαν από την ήττα της Τερέζα Μέι και των Συντηρητικών (τουλάχιστον σε σχέση με τους στόχους τους), την άνοδο των Εργατικών, την αποσάθρωση του ακροδεξιού UKIP και τη μεγάλη μείωση των δυνάμεων του Σκωτσέζικου Εθνικού Κόμματος. Η επιστροφή του δικομματισμού (τα δύο μεγάλα κόμματα είχαν αθροιστικά 67,5% το 2015, ενώ τώρα συγκεντρώνουν 82,5%) σημειώθηκε σε μία εκλογική διαδικασία στην οποία ψήφισε το 69%, η μεγαλύτερη συμμετοχή που έχει καταγραφεί από το 1997.

Οι Τόρις με 42,5% και εκλέγουν 318 βουλευτές (12 λιγότερες έδρες), χάνοντας την απόλυτη πλειοψηφία που είχαν από 2015 (απαιτούνται τουλάχιστον 326). Παρ' όλα αυτά αύξησαν κατά 5,5% την ποσοστιαία δύναμη τους, με τα μεγαλύτερα κέρδη να καταγράφονται στη Σκωτία, όπου ίσως ο κόσμος θέλησε να αποδοκιμάσει την προκήρυξη νέου δημοψηφίσματος ανεξαρτησίας από την εκεί πρωθυπουργό, Στέρτζον. Οι Τόρις δεν εξασφαλίζουν τη μεγάλη πλειοψηφία των ψηφοφόρων του UKIP ούτε όμως και της εργατικής τάξης, όπως ανέμεναν πολλοί αναλυτές, καθώς εμφανίστηκαν ως οι εκφραστές του σκληρού και αντιμεταναστευτικού Brexit.

Οι Βρετανοί δεν έδωσαν, προφανώς, την ευρύτατη πλειοψηφία και την καθαρή εντολή για τις διαπραγματεύσεις με την ΕΕ που ζήτησε η πρωθυπουργός Μέι. Αντιθέτως, η Μέι έχασε κρίσιμες δυνάμεις, παίζοντας το παιχνίδι της προεδρικής καμπάνιας και τονίζοντας πως έχει τη δύναμη και την ηγετική ικανότητα να οδηγήσει τη χώρα στη δύσκολη αυτή φάση. Έπαιξαν κι έχασαν οι Τόρις δηλαδή, για δεύτερη φορά μέσα σε ένα χρόνο, ύστερα από το δημοψήφισμα του περασμένου Ιουνίου.

Από την άλλη, η εκλογική μάχη έφερε μεγάλα κέρδη για τους Εργατικούς του Κόρμπιν, οι οποίοι αυξάνουν κατά 9,5% τη δύναμή τους και φτάνουν το 40%, που είναι το καλύτερο ποσοστό τους από το 2001, ενώ εκλέγουν 261 βουλευτές, ήτοι 31 περισσότερους έναντι του 2015. Οι Εργατικοί σημείωσαν πολύ μεγάλη επιτυχία στο Λονδίνο (55% έναντι 33% των Τόρις), στις περιοχές με υψηλό εκπαιδευτικό επίπεδο και στους νέους ψηφοφόρους, διαψεύδοντας τις εκτιμήσεις για συνολική δεξιά στροφή στο Ηνωμένο Βασίλειο τα τελευταία χρόνια. Το στοίχημα που κέρδισε ο Κόρμπιν σε αυτή την αναμέτρηση, παρ' όλο που πολλοί υποψήφιοί του δεν τον στήριξαν ουσιαστικά, είναι πως άρχισε να πείθει και ψηφοφόρους οι οποίοι δεν πρόσκεινται παραδοσιακά στο κόμμα του. Για του λόγου το αληθές, πολλοί ψηφοφόροι του UKIP στήριξαν Εργατικούς, με μία λογική εναντίωσης στο κατεστημένο. Τέλος, το επιχείρημα ότι οι Εργατικοί έχασαν γιατί πιθανώς ήταν πολύ αριστερός ο Κόρμπιν δεν στέκει, αφού ο δεξιός Μίλιμπαντ συγκέντρωσε 3 εκατ. λιγότερες ψήφους το 2015. Το γεγονός ότι ο Κόρμπιν ανέδειξε διεκδικήσεις για το κοινωνικό κράτος και έδωσε υποσχέσεις με προοδευτικό πρόσημο και στόχο την ανακοπή ή επιβράδυνση της χειροτέρευσης της ζωής των εργαζομένων, των φοιτητών και των συνταξιούχων, οδήγησε πολλούς από τα συγκεκριμένα στρώματα να τον στηρίξουν. Αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να αναδειχθεί νικητής...

Όσον αφορά στα άλλα κόμματα, δύο είναι τα αξιοσημείωτα. Πρώτον, οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες δεν καταγράφουν τα κέρδη που θα ανέμεναν ως γνήσιοι εκφραστές της άποψης περί παραμονής στην ΕΕ (κέρδισαν μόλις 3 παραπάνω έδρες, με συνολικά 12 βουλευτές, με το ποσοστό τους να υποχωρεί κατά

0,5%). Δεύτερον, το σκοτσέζικο SNP υπέστη μία τεράστια ήττα, εκλέγοντας μόλις 35 βουλευτές (από 54 το 2015) και συγκεντρώνοντας το 3% των ψήφων σε εθνικό επίπεδο.

Συνολικά, όσον αφορά στο Brexit, υπήρξε μία επιβεβαίωση της περσινής ψήφου για αποχώρηση από την ΕΕ, με σαφή αποδυνάμωση του ακροδεξιού εθνικιστικού UKIP, που ηγήθηκε μίας από τις δύο επίσημες και αντιδραστικές καμπάνιες. Συγκεκριμένα, δεν εκλέγει κανέναν βουλευτή (όπως και το 2015), συγκεντρώνει δε μόλις 1,9% έναντι του 12,5%. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα κέρδη των Εργατικών σημειώθηκαν σε περιοχές που στήριξαν τόσο την παραμονή όσο και την έξοδο από την ΕΕ στο δημοψήφισμα, αναδεικνύοντας πως η ξενοφοβική και αντιδραστική μετάφραση του Brexit, την οποία υιοθέτησαν Τόρις και ΜΜΕ, δεν είναι μονόδρομος.

Τέλος, κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που στήριξαν τους Εργατικούς εμφανίζουν εαυτούς δικαιωμένους αφού κατάφεραν να στερήσουν τη Μεί από την την απόλυτη πλειοψηφία της. Στις πρώτες και μάλλον ...απογειωμένες εκτιμήσεις τους, σημειώνουν πως ο Μπλερισμός δεν υπάρχει πια, δηλαδή ότι η δεξιά τάση των Εργατικών εξαφανίστηκε. Συνολικά, το συμπέρασμα είναι ότι οδεύουν προς ακόμη μεγαλύτερη στήριξη και συστράτευση πίσω από τον Κόρμπιν και τους Εργατικούς στο επόμενο διάστημα...

Όσο για το μέλλον και παρ' όλες τις φήμες που υπήρξαν, η Μεί δεν παραιτήθηκε, δεν πάει σε νέες εκλογές και θα σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας με τη στήριξη του δεξιού Δημοκρατικού Ενωτικού Κόμματος (DUP) στη Βόρεια Ιρλανδία, που είναι πιστό στη βρετανική μοναρχία. Το DUP, που στήριξε το Brexit πέρσι, πέτυχε το καλύτερό του αποτέλεσμα με 10 βουλευτές (2 περισσότερους σε σχέση με το 2015), και η αρχηγός του δήλωσε πως θα κάνει τα πάντα ώστε να μην εκλεγεί ο Κόρμπιν πρωθυπουργός, λόγω της παλαιότερης στήριξής του προς τον IRA. Στη Βόρεια Ιρλανδία πρέπει να τονιστεί πως η πλειοψηφία ψήφισε τον Ιούνιο του 2016 παραμονή στην ΕΕ με διαφορά 12%.

Η Μεί, λοιπόν, παραμένει, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι σίγουρη η θέση της. Η τρίτη κυβέρνηση χωρίς απόλυτη πλειοψηφία από το 1974 και η πρώτη μειοψηφίας μετά το 1977 (τότε άντεξε για δύο χρόνια) είναι πλέον ανάγκη να ανατραπεί από την αναζωπύρωση του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος. Στο δημοψήφισμα της 23ης Ιουνίου 2016, οι παραμελημένοι από την κυβέρνηση και την ΕΕ καταπιεσμένοι εργαζόμενοι εκδηλώθηκαν. Υπερβαίνοντας το δικομματισμό, το στοίχημα τώρα είναι να βγουν στο προσκήνιο και να εκμεταλλευτούν την αποδοκιμασία της λιτότητας από μεγάλο μέρος της βρετανικής κοινωνίας και να παλέψουν άμεσα για ένα εργατικό, κοινωνικά δίκαιο και μεταναστευτικά φιλικό Brexit.

Πηγή: **prin.gr**